

Двата метода на природата.

Въ съврѣмения животъ изобщо се гозори за смисленъ и цѣленъ животъ. Говори се за съдържание на живота и форма на живота. Така, можемъ да говоримъ за четири състояния на човѣшкото съзнание. Напримѣръ, когато човѣкъ се храни, това е формата. Най-първо го интересува външната страна на яденето: какъ е сготвено, каква е покривката, какъ е сложено. Това е външната страна на живота. Второто е съдържанието на живота: каква приятностъ ще произведе тоза ядене, какво чувствуване—приятно, или неприятно. Трето: каква сила ще произведе яденето въ насъ; и най-послѣ, въ какво може да се олодотвори то, какво можемъ да изработимъ. То е послѣдното влияние. Всички ваши мисли и желанія минаватъ прѣзъ тѣзи четири процеса. Човѣкъ трѣбва да има цѣль въ живота. Както онзи, който иска да дигне нѣкой товаръ, има опорна точка или отгорѣ или отдолѣ, така и вие трѣбза да имате една опорна точка. Защо трѣбза да имате една опорна точка? — За да дигнете вашия товаръ. Мжнотиитѣ и страданията въ живота азъ ги наричамъ, въ едно отношение, опорни точки. Но, ако ви запитатъ тъй: Защо сж страданията и защо се радвашъ ти въ живота? Защо радоститѣ и страданията постоянно се смѣнятъ, а не сж нѣщо постоянно? Ако една минута си радостенъ, слѣдната минута ще бждешъ скърбенъ. Ако ви дадатъ една задача, да опрѣдѣлите, какво нѣщо е радостта и какво нѣщо — страданието, какъ ще ги опрѣдѣлите? Радостъ и страдание — това сж граници на една абсолютна величина. Страданието — това е крайниятъ прѣдѣлъ, до който тази абсолютна величина може да се доближи до своя първиченъ изворъ. Радостта отъ една страна и скръбта отъ друга опрѣдѣлятъ тази абсолютна реалностъ, която се проявява въ себе си. Слѣдователно, за да узнаемъ радостта, нужни сж двѣ точки. Страданието въ крайния прѣдѣлъ азъ го наричамъ радостъ. Ако ви запитахъ, защо ние се измѣняме,